

CONTRA EL MASCLISME, CAC

Toni
Vall

Vivim en un món masclista. És així, diguem-ho sense embuts ni mitges tintes. Els homes ocupen els llocs de poder polític, econòmic i empresarial, que és com dir, sense por d'equivocar-se, que els homes governen el món. Hi ha poques dones presidentes de govern, poques dones presidentes de consells d'administració, poques dones al capdavant d'empreses importants. L'equiparació salarial entre homes i dones dista molt de ser una realitat. Preguntat sobre això pel bon periodista Carlos Alsina a Onda Cero, Mariano Rajoy va dir fa pocs dies: "Ara no ens fem en això".

Les dones, pel sol fet de ser dones i atractives, han de suportar les mirades que els homes els dediquem mentre caminen pel carrer. Per què han de

suportar-ho? Quina merda haver de viure amb això, no? Aquest detall és un dels que més empatia em genera cap a elles. Utilitzant llenguatge senzill i naïf, em sembla una autèntica injustícia. Existeixen els anomenats *micromasclismes*, als quals jo directament anomenaria *masclismes*. Podem treure'n el *micro* perfectament. Són aquelles accions quotidianes que tenim tan automatitzades que ja ni ens plantegem. D'exemples n'hi ha a cabassos. Per exemple, destacar d'una dona política la seva elegància a l'hora de vestir, cosa que no es faria mai amb un home polític. O preguntar-li a una dona en una entrevista de feina si té parella i si vol tenir fills. O els impostos excessius que graven els tampons i les compreses. Qualsevol mesura pedagògica per fer-nos adonar d'aquestes coses no només em semblarà lògica sinó sens dubte imprescindible. Ens n'hem d'adonar i canviar-ho.

El temps avança inexorable i per molt que acceptem que homes i dones són diferents i que la igualtat –genètica, fisiològica i de personalitat– no existirà mai, és urgent i imprescindible interioritzar i inculcar valors que treballin en favor d'aquesta igualtat. Cal estar molt a favor de denunciar l'assetjament, l'abús de poder i el maltractament exercits contra les dones. Vivim temps d'eferves-

CES DE BRUIXES?

CÀSTIG Per *The disaster artist* James Franco no ha rebut una merescuda nominació a l'Oscar.

cència en aquest sentit. Cada setmana, per no dir cada dia, coneixem nous casos de denúncies. Algunes de molt rellevants, com la de fa pocs dies que relatava abusos sexuals a hostesses a la gala anual del President's Club a l'Hotel Dorchester de Londres. Ho vam conèixer gràcies a la tasca d'investigació de dues periodistes del *Financial Times* que s'hi van infiltrar.

Per no parlar del #MeToo i el *Time's up*, que tenen Hollywood completament revolucionat. El discurs d'Oprah Winfrey als Globus d'Or va ser sensacional. En aquest context d'absolut i convençut suport a qualsevol iniciativa intel·ligent que contribueixi a conscienciar i a erradicar comportaments masclistes, voldria alertar sobre alguns perills que, modestament, detecto.

Caldria intentar no convertir tot això en caces de bruixes indiscriminades: sempre que s'han produït, s'han demostrat nocives. Pot semblar una obvietat, però un tuit, una declaració, una entrevista o un reportatge publicats no equivalen automàticament a culpabilitat. Destrossar la carrera d'algú, sigui home o dona, sigui actor o

repcionista, és una cosa molt seriosa que em sembla que no s'està ponderant adequadament. Potser l'actor James Franco s'ha extralimitat en algun moment (o diversos) de les seves classes d'interpretació. Potser s'ha sentit més poderós del compte i, sabent-se atractiu, no ha sabut calibrar les seves accions i el seu vocabulari. Hauria de demanar dis-

culpes. Però no crec que aquestes equivocacions el converteixin ni en un violador ni en un personatge socialment perillós. Ni que hagi de veure's sotmès a l'escarni públic que l'ha portat, per exemple, a no rebre una nominació a l'Oscar pel seu fantàstic paper a *The disaster artist*.

Són situacions clarament exemplificadores que segur que hi ha qui jutjarà que són necessàries i en absolut exagerades ni desproporcionades. A mi, segons quines em grinyo-

len. Si una denúncia prospera i es demostra la culpabilitat d'aquella persona, s'ha d'exercir un càstig just i proporcional. Si no, em sembla que caldria anar més amb compte, mesurar millor les paraules i les campanyes. El fi que es persegueix és tan important que val la pena fer-ho. ●

•
*Destrossar
la carrera
d'algú és una
cosa molt
seriosa*
•